

ילדות

פעם הייתי ילד קטן
הלכתי לבד כל בוקר לגן
שרתי על יונתן ונבחן
פעם הייתי ילד קטן

והגננת אמרה לי כל יום
כשתגדל יבוא שלום
חלפה שנה ועוד שנה
ושום דבר לא השתנה

פעם הייתי ילד טוב טוב
למדתי לקרוא למדתי לכתוב
בית ציירתי שמש צהוב
פעם הייתי ילד טוב

(פעם הייתי ילד קטן/ אריאל זילבר)

ניב חזון נולד ביום י"ג באלול תשכ"ח
(6.9.1968) בקיבוץ גבעת בעמק יזרעאל

שם עשה את שנותיו הראשונות בגן הילדים
ובבית הספר היסודי עד כיתה ד

ניב עם אמא ואחותו מיכל

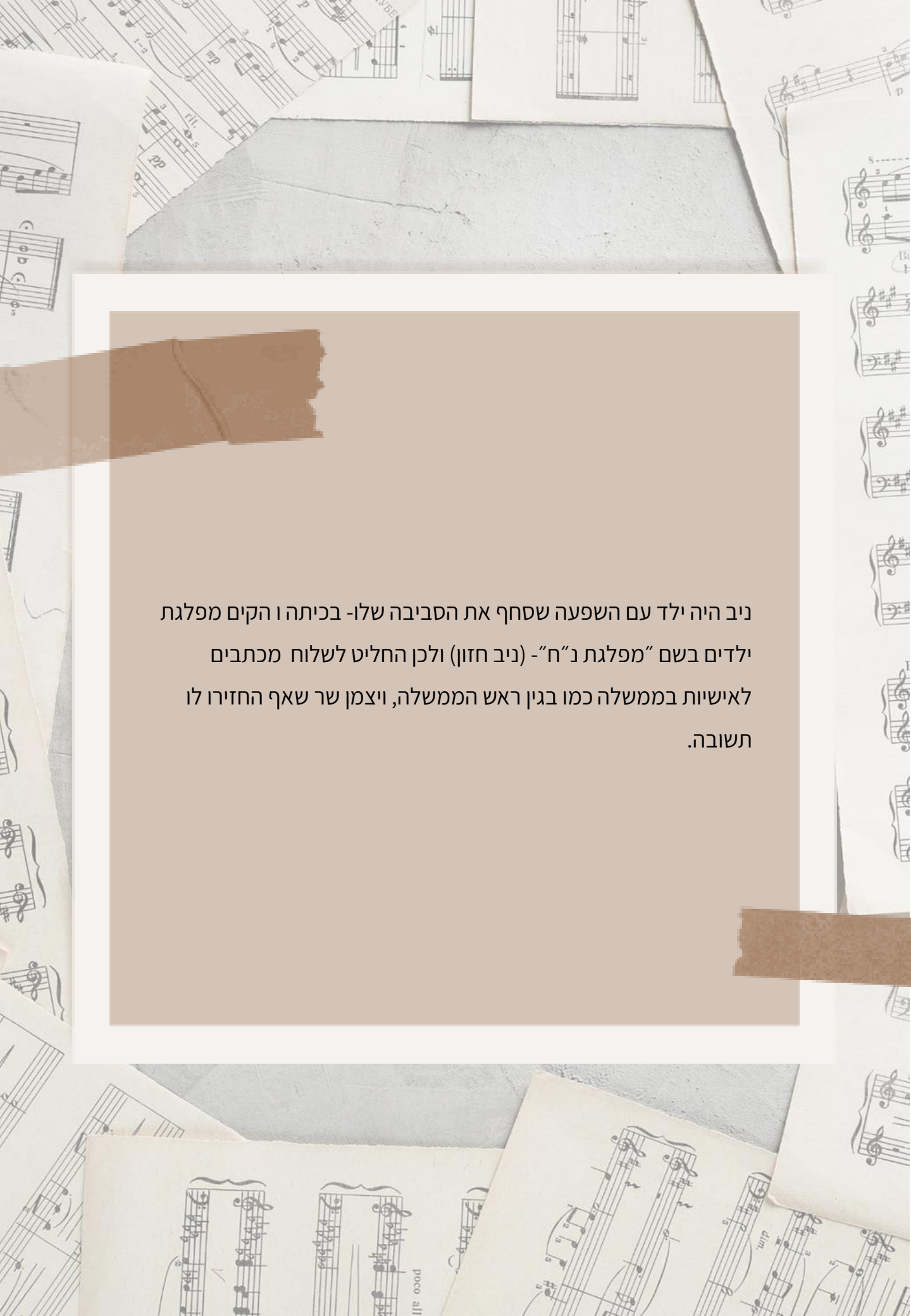
poco all

ניב עם אבא ומיכל

ניב עם אבי ומיכל

The image features a background of several overlapping, aged musical score pages. The pages are cream-colored with black ink, showing various musical notations such as treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings like 'mp' and 'pp'. A large, rectangular piece of light brown, textured paper is pasted over the center of the image, partially obscuring the musical notation. The paper has a slightly rough, fibrous appearance. The overall composition is artistic and evokes a sense of history and music.

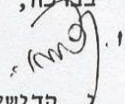
ניב היה ילד עם השפעה שסחף את הסביבה שלו- בכיתה ו הקים מפלגת ילדים בשם "מפלגת נ"ח"- (ניב חזון) ולכן החליט לשלוח מכתבים לאישיות בממשלה כמו בגין ראש הממשלה, ויצמן שר שאף החזירו לו תשובה.

לשכת ראש הממשלה
ירושלים, ז' באב התשמ"ב
27 ביולי 1982

לכבוד
ניב חזון
רחוב יטקובסקי 5
פתח-תקוה 49553

לניב, לאיל ולטל שלום וברכה,

חן חן על מכתבכם; דברי התמיכה שלכם במבצע שלום הגליל,
היו לראש הממשלה למקור עידוד. כל טוב לכם ולכל חבריכם.

בברכה,

ל. קדישאי
מנהל לשכת ראש הממשלה

תל - אביב, 16.8.82

לכבוד
ניב חזון
רח' יטקובסקי 5
פתח - תקוה, 49 553

ניב החביב,

תודה על מכתבך מיום 1.8.82.

השאלות שאתה שואל אותי מעידות על התענינות בדברים
המתרחשים סביבך ועל כך - כל הכבוד.

לצערי לא אוכל לענות על שאלותיך, כיון שגזרתי על עצמי
שתיקה. בבוא העת אשמיע קולי והדברים יתבהרו גם לך.

בברכה חמה

עזר ויצמן.

היהו ונחשתו

בשפתו של ספר ארץ הכנענים
(מספרו בזהר לאומות) אצל אמת:
מאוס אצל הים ארץ הכנענים
ואצלם רבין היה צריך להתכנס
ואצל אדם הכנסת הנחש
היה ארון הכתובים וצמח ימין
היה ארון הכתובים וצמח ימין
אין אדם שרבו ארון הכתובים
היה ארון הכתובים וצמח ימין
אין אדם שרבו ארון הכתובים
היה ארון הכתובים וצמח ימין

יד

במלאת לו תשע שנים משפחתו החליפה
את מגוריה לכפר גנים בפתח תקווה
כשאבי (אחיו הגדול) היה בצבא

ניב המשיך את לימודיו בבית הספר "הדר"
במקום

ניב היה ילד בעל מחשבה מקורית, מודעות
חברתית ופוליטית מפותחת ועירנות
לסובב

היה תמיד חלק מדיונים ובוויכוחים בכיתה
בעיקר בעניין הפוליטי, על זה היה כותב
חיבורים

פספוס גדול ביותר זה שהוא לא הספיק לבחור אף פעם- כי לא היו
בחירות.. עד היום חסרה למשפחה הדעה שלו על אירועים פוליטיים
במדינה.
אחרי ביה"ס אהב לשחק כדורסל עם חברים שחלקם בקשר עם המשפחה
עד היום.

8.10.76.

עמיכל שתינקה

אותי עצום ושו

תישכחי

אורי

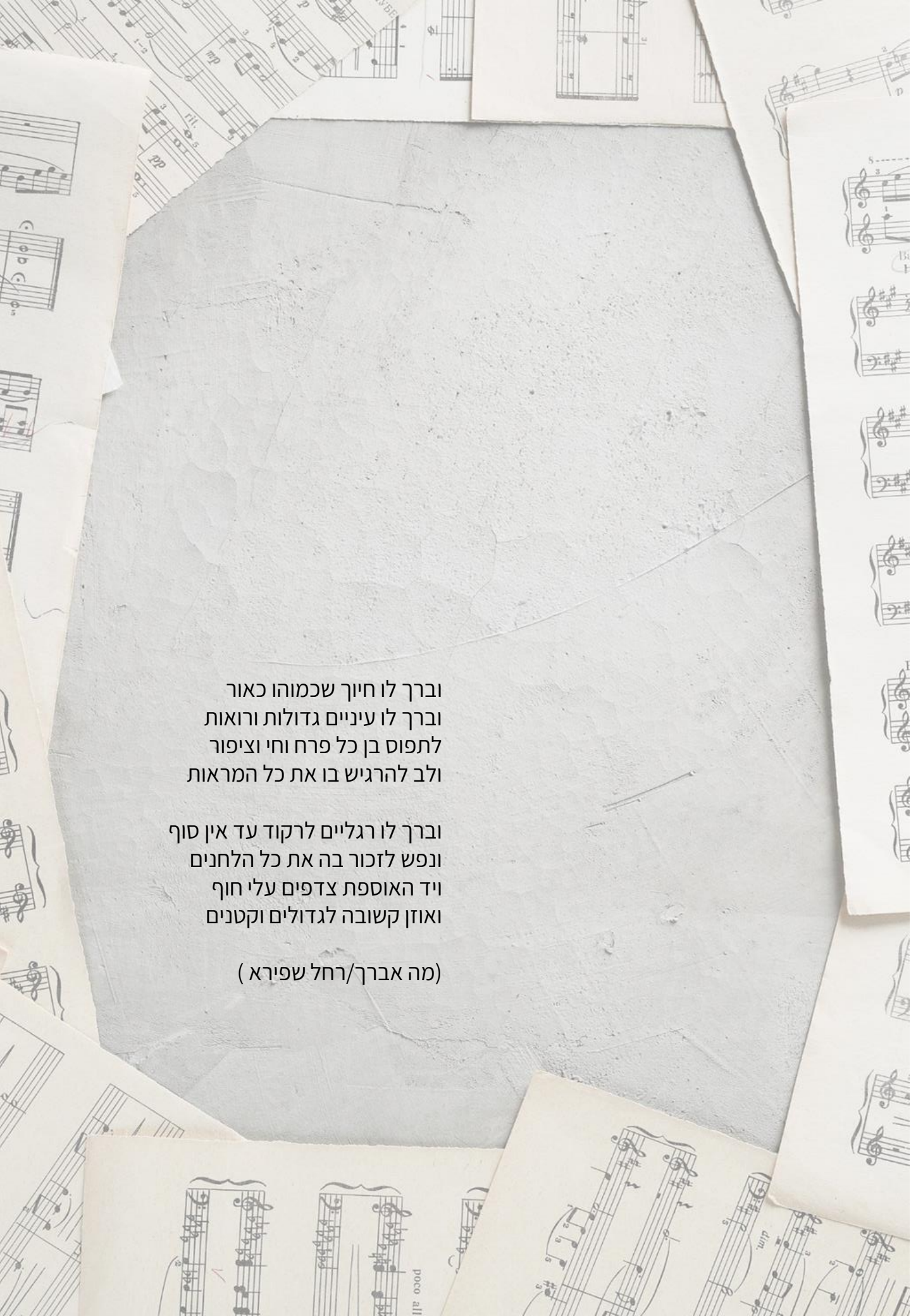
אלי כעם

מנה

מכתב שכתב ניב לאחותו מיכל

נעורים

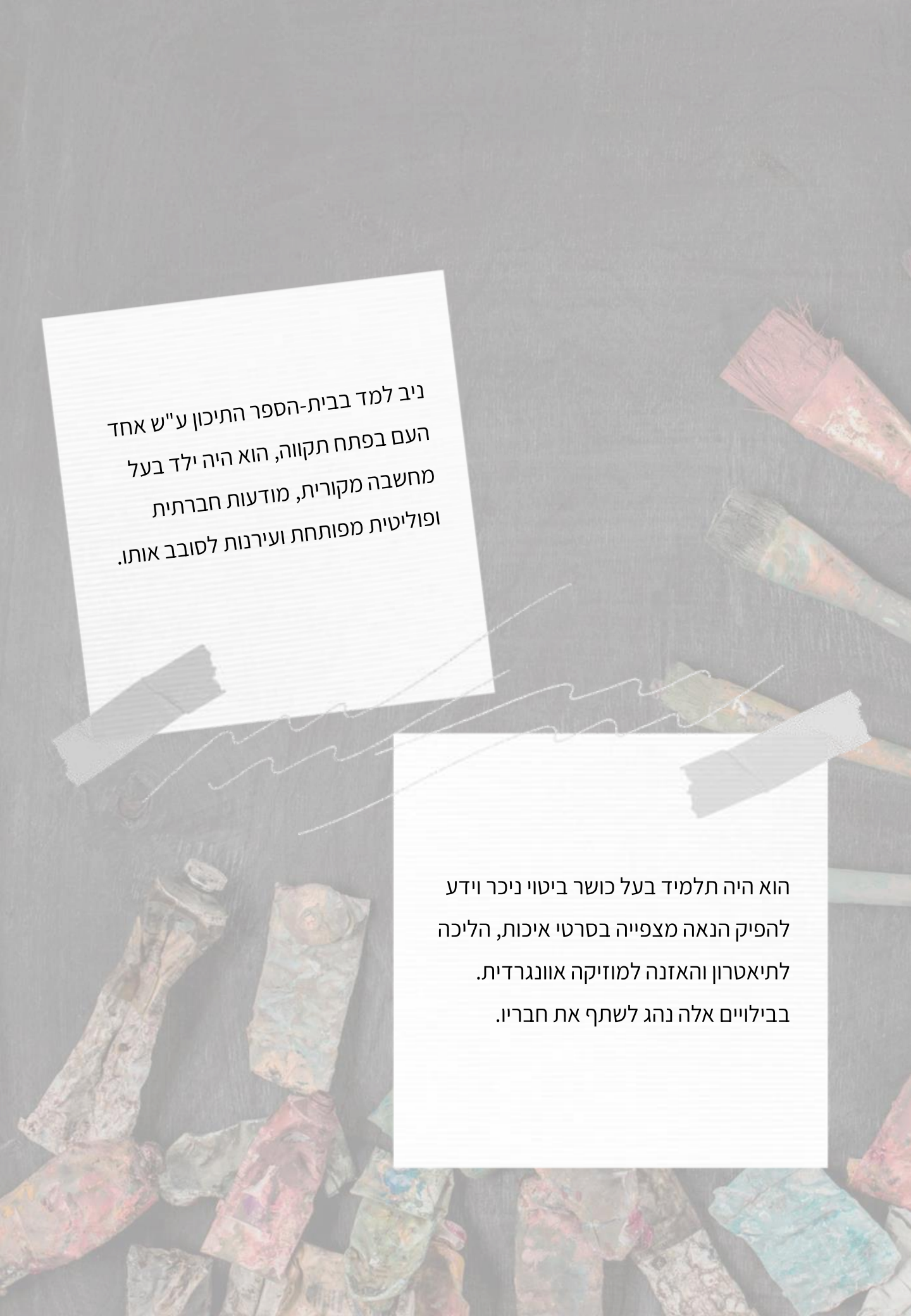

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות

וברך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים

(מה אברך/רחל שפירא)

The background is a dark, textured grey surface. It features several paintbrushes with colorful, dried paint on their bristles and handles, scattered across the scene. There are also several pieces of torn, multi-colored paper (pink, green, blue, brown) scattered around. Two white rectangular text boxes are pasted onto the background with grey tape. The top box is tilted, and the bottom box is horizontal.

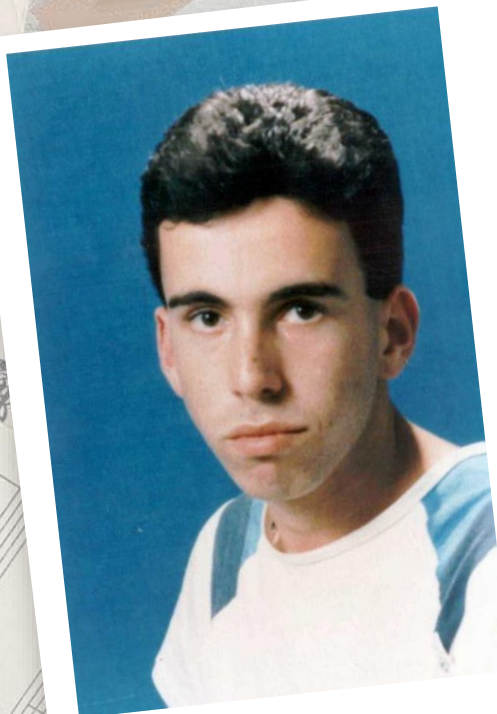
ניב למד בבית-הספר התיכון ע"ש אחד
העם בפתח תקווה, הוא היה ילד בעל
מחשבה מקורית, מודעות חברתית
ופוליטית מפותחת ועירנות לטובב אותו.

הוא היה תלמיד בעל כושר ביטוי ניכר וידע
להפיק הנאה מצפייה בסרטי איכות, הליכה
לתיאטרון והאזנה למוזיקה אוונגרדית.
בבילויים אלה נהג לשתף את חבריו.

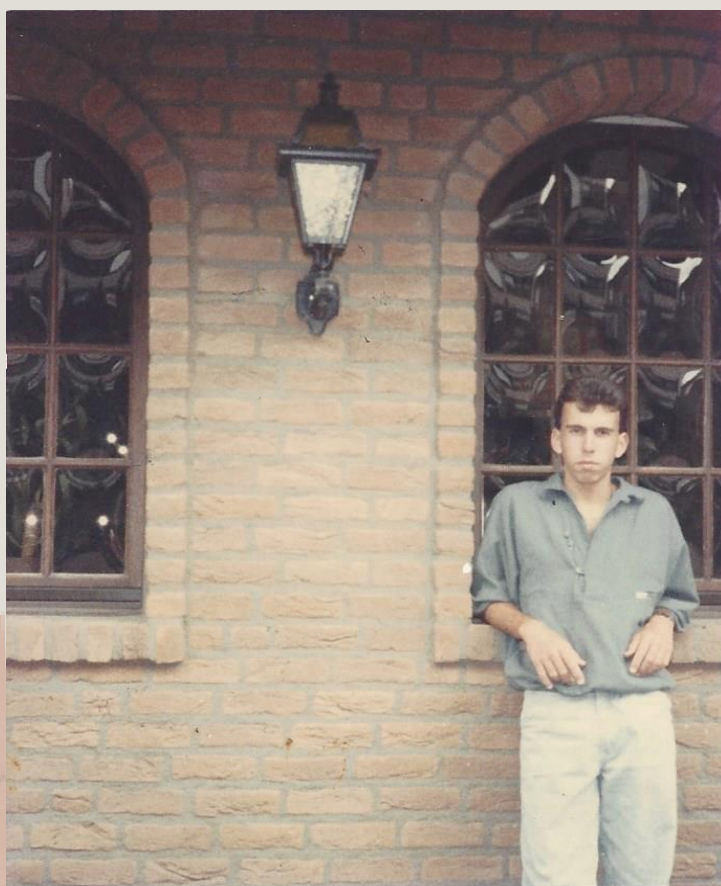
ניב אמנם לא כ"כ השקיע בלימודים, אך בשלב מסויים למד עם אבי
לבגרות וכך עבר אותה. אבי מספר: "כשניב היה בתיכון היינו מאוד
שורים, שיחקנו יחד טניס, ישבתי אתו ללמוד הוא כתב לי מכתב
התנצלות לאשתי על שלקח לי אותה..."
לדבריו ניב היה ה"חבר הכי טוב שלי".

הוא הצטיין בנכונות ובנחרצות ללמוד,
לדעת ולהצליח בכל תפקיד שקיבל על
עצמו, תוך שאיפה להגיע לשלמות בביצוע.
ניחן באצילות-נפש, בחוש הומור ובטעם
מיוחד.

ניב פעל מתוך שיקול-דעת ובתבונה בכל
נושא לאומי או פוליטי, הוא היה עקשן
מאוד ודעתן, תמיד היה רוצה לדעת עוד
ולכן היה חוקר, קורא ומבסס את
דעותיו. היה אהוב ומקובל על חבריו וידידיו
כמנהיג טבעי.
סבתא אמרה שתמיד היה "סוחף אחריו
אנשים".

ניב חלק עם בני משפחתו בחוויותיו ובהשקפותיו ונהנה מתמיכת בני המשפחה בדרכו.

בתום לימודיו התיכונים יצא לטיול באירופה במשלחת של בני נוער לגרמניה. ניב חזר משם עם הידיעה שיש גם חיים אחרים בהם בני נוער לא מתגייסים לצבא עם סיום הלימודים, למרות זאת ניב התגייס לשירות קרבי עם הרבה מוטיבציה להצליח.

צה"ל

את חכי לי ואחזר
את חכי היטב
את חכי לי גם אם פה
שש שנים אשב
את חכי על שפת הים
חכי במגדלור
את חכי אם גם כלם
שם מתחתנים בתור
את חכי חכי ולי
לא יבוא מכתב
תטילי לך עם כלם
אך אל תלכי לרוב

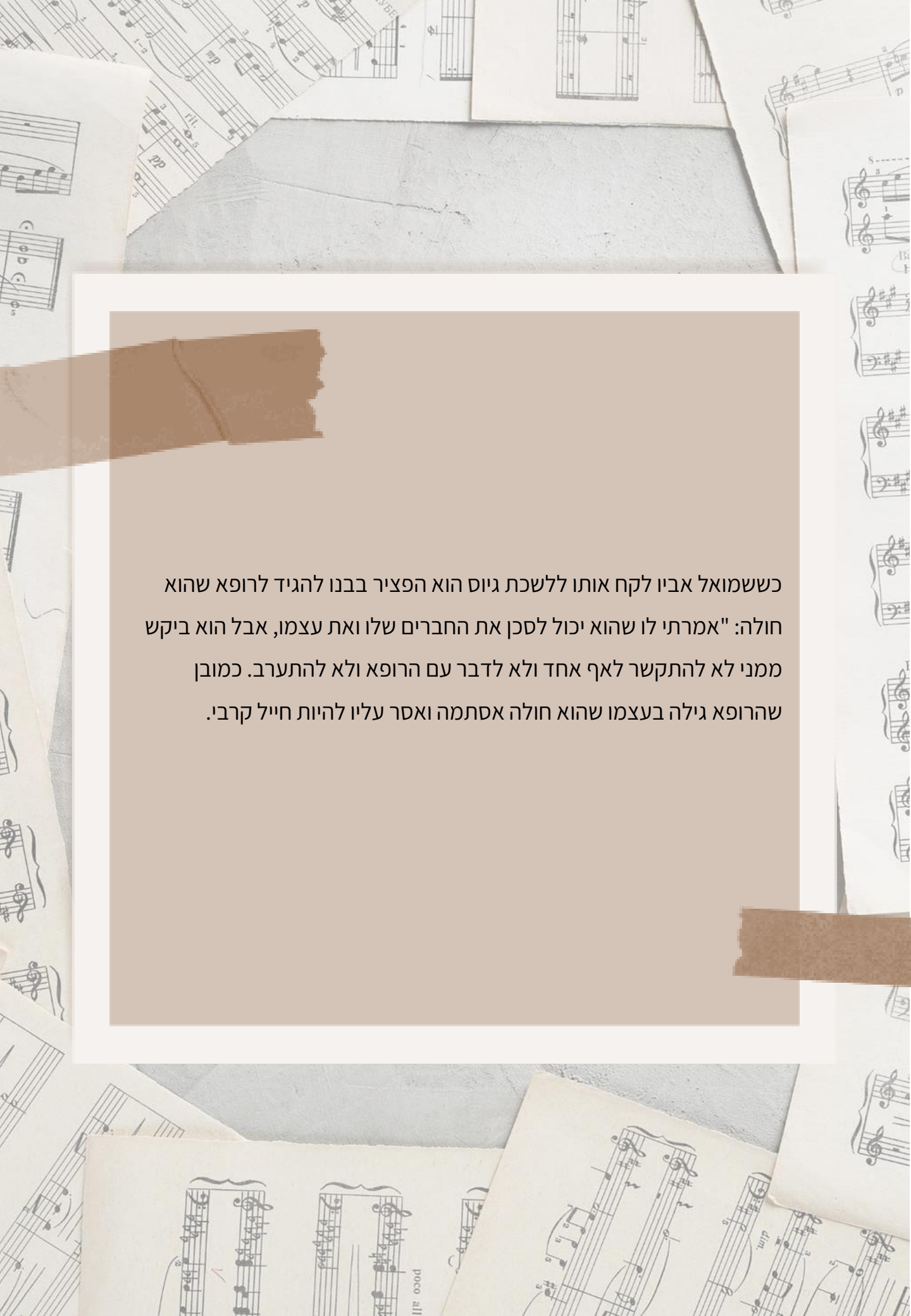
את חכי, חכי ודעי
המכתב נשלח
בעמאן נפל בשבי
הצנזור הנאלח
את חכי לי ואחזר
וארור השח
אהובך דבר לאמר
לא יאהב אותך

(את חכי לי ואחזר/ אריק לביא)

ניב גויס לשירות סדיר בתחילת חודש
פברואר 1987 ועבר קורס בחיל הקשר
ושובץ לשרת ביחידת הקשר של הנח"ל.
בתחילת דרכו, היה לו מאוד קשה כי
בגרעין כולם הכירו אחד את השני אך מהר
מאוד השתלב. חבריו מהצבא שהכירו אותו
אמרו שהיה נורא חכם – תמיד היה לו מה
להגיד ולהגיד יפה.

הוא סבל ממחלת האסתמה אך למרות
זאת, הוא רצה להגשים את החלום שלו -
ולשרת בתור חייל קרבי.

The image features a background of various musical score pages, some overlapping and some partially visible. A large, light brown rectangular area is centered on the page, containing text. This area is bordered by pieces of torn, light brown paper, suggesting it's a page from a notebook or a collage. The text is in Hebrew and discusses the concept of 'Chol' (חולה) in relation to music and community.

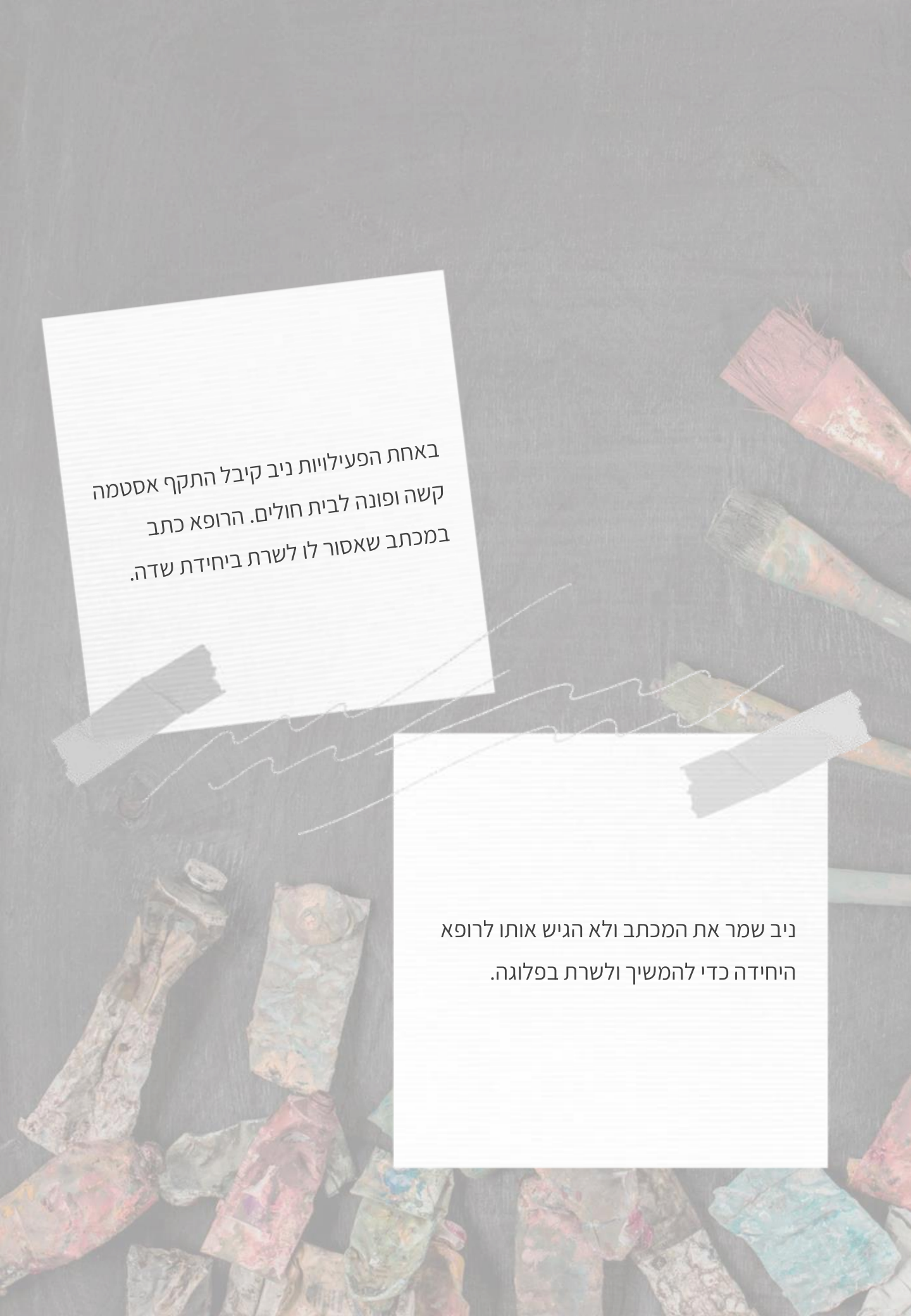
כששמואל אביו לקח אותו ללשכת גיוס הוא הפציר בבנו להגיד לרופא שהוא חולה: "אמרתי לו שהוא יכול לסכן את החברים שלו ואת עצמו, אבל הוא ביקש ממני לא להתקשר לאף אחד ולא לדבר עם הרופא ולא להתערב. כמובן שהרופא גילה בעצמו שהוא חולה אסתמה ואסר עליו להיות חייל קרבי.

"ניב היה מאוד מסור לתפקיד", מספרים הוריו. "הוא היה אחראי על המכשירים בזחל"מ כדי ליצור קשר עם הפיקוד. הוא רצה להיות מסור לתפקיד והוא הכניס לאוהל מיטה ליד המכשירים כדי לישון צמוד אליהם ולדאוג שהכל עובד.

כשמפקד החטיבה עשה ביקורת והגיעו לאוהל אז הוא שאל את המ"פ "מה זה המיטה הזאת" והמ"פ אמר שיש חייל שכל כך מסור לתפקיד שהוא שורץ בנגמ"ש כדי לראות שהמכשירים פועלים כראוי".

באחת הפעילויות ניב קיבל התקף אסטמה
קשה ופונה לבית חולים. הרופא כתב
במכתב שאסור לו לשרת ביחידת שדה.

ניב שמר את המכתב ולא הגיש אותו לרופא
היחידה כדי להמשיך ולשרת בפלוגה.

סיפור הנפילה

בחיי שזה קשה אך אני נשאר
אפורה האדמה ושחור האופק
וכחול שמים כאילו משתהה והוא ממתין
ולא נוגע, הוא לא נוגע באופק השחור
ביניהם חלל, שום קשר וכל השאר
וזה קשה מאוד אך אני נשאר
יש כאן גדר תיל ואחריה חרב שלופה
אמא, אבא וכל השאר

לא גיבורים אנחנו כי מלאכתנו שחורה
תשקע השמש, תבוא העלטה
ואז ננום בבגדנו במיטה
כן אמא, זה חשוב, זה קשה וזה נורא

וכשהלילה תם והשמש מאירה
התדעי אמא מה לעינינו נראה?

(אמא, אבא וכל השאר/ עידן רייכל)

ניב נפל בקרב ביום ה' בכסלו תשמ"ח (25.11.1987) ב"ליל הגלשונים",
לאחר לאחר שירות של כ-10 חודשים.

ב-25 בנובמבר 1987 יצאו מלבנון לעבר ישראל על גלשני אוויר שני מחבלים
כאשר אחד מהם נורה והופל באמצעות פצצת תאורה ידנית סמוך לכפר
יובל, ונהרג על ידי כוחות צה"ל. המחבל השני הצליח לחדור לתחום ישראל
ונחת בשדה קוצים ממזרח לקריית שמונה, בסמוך למנחת המסוקים גיבור.
הוא פתח באש לעבר טנדר צבאי שהיה בקרבת מקום, הרג את נהגו, קצין
צה"ל, ופצע חיילת נוספת שישבה לצידו.

לאחר מכן הסתער המחבל על מאהל צבאי קטן סמוך (בקרבת בסיס "גיבור"), אשר אויש בחיילי נח"ל. השומר שבשער המחנה נס מעמדתו כשזיהה את המחבל, ואפשר בכך למחבל לחדור למאהל ללא קושי. המחבל פתח בירי והשליך רימוני יד אל עבר החיילים ששהו במקום.

המחבל הספיק להרוג עוד 5 חיילים ולפצוע 7 נוספים עד שנהרג מאש שירה בחייל מהפלוגה, גדעון בשארי שנפצע אף הוא במהלך האירוע.

ניב חזון ז"ל הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בסגולה שבפתח תקווה.
הניח אחריו הורים, אח ואחות, אבי ומיכל.

הנצחה

הם יוצאים מתוך המטוסים המרוסקים ומן הטנקים
השרופים
הם קמים מאחורי הסלעים, מעבר לדיונות ומתוך
תעלות הקשר
גיבורים כאריות, עזים כנמרים וקלים כנשר
והם עוברים אחד אחד בין שתי שורות של מלאכים
המאכילים אותם ממתקים ועונדים על צווארם פרחים
ואני מביט בהם והם כולם שמחים
אלה האחים שלי, אלה האחים

(מסדר הנופלים/ חיים חפר)

לאחר פחות משנה מנפילתו, נולדה לאבי בת והוא קרא לה "ניבה".³
שנים אחרי כן נולד למיכל בן שנקרא "ניב. ההורים של ניב אהבו
שהשם ממשיך להיות חלק מהמשפחה.

מגמת התיאטרון בבית הספר בו למד ניב קרויה על שמו והמשפחה
תורמת למגמה שנים רבות, בסמינר שיין, הסמינר למורים בו למדו
הוריו של ניב, הקימו ההורים חדר הנצחה בו נערכות פעילויות
חינוכיות לבני נוער ולצוותי הוראה מכל הארץ, בצומת גיבור, ליד
המנחת בו נחת המחבל, הקימו אנדרטה לזכר הנופלים..

אבי מספר:

"אחרי שהיו לי ילדים, הבנתי איזה קשר חזק היה לנו- שזה כמו קשר שאני מרגיש לילדים- קשר עוצמתי ויוצא דופן. כשהייתי במילואים והייתה לו את בגרות, אני זוכר איך הייתי לחוץ כאילו אני בבגרות".

הקשר בניהם היה מדהים- עד כדי כך כשהודיעו למיכל על נפילתו של ניב בקרב, היא אמרה לי "איך תחיה בלי ניב עכשיו?"

ניב רצה להיות עו"ד, אבל סבא שלו אמר לו בצחוק שעו"ד זה "להיות חבר של פושעים אז שיחפש מקצוע אחר".

אם ניב היה בחיים סביר להניח שהוא היה פעיל בפוליטיקה, נושא שהעסיק אותו באופן שלא היה אופייני לבני גילו.

לאחד החיילים להקת הנח"ל

אם תקלע לרשת השבילים
בטח תראה אחד החיילים
שברצון הייתי מחבקת
לו רק היה פתאום ניצב מולי.

אם תסתובב בינות האוהלים
שמה נמצא אחד החיילים
אם הוא ישן - עצור ואל תפריע
לו אעבור בחלומי עכשיו.

כמו אחרים, הוא לובש בגדי חאקי
ולרגליו נעליים גבוהות
**רק שבעיני הוא אינו דומה לאיש -
הוא יחיד ומיוחד מאוד.**

אבי מוסיף ומספר: כשאני שומע את השיר הזה אני יודע שכל אחד מדבר על
החייל שלו, כמאוד מיוחד. ניב אכן היה מאוד מיוחד

הדור השני- לחיות בצל השכול

טלית

הייתה בת שנתיים שניב נהרג.
תמונה הזכורה לה היא שנכנסה לחדר וניב שכב על המיטה, "הראיתלו את הסנדלים החדשים שלי. תמיד היו קונים לי סנדלים לפני האביב".
סבתא הייתה משתתפת בטקס יום הזיכרון והתלמידים האחרים היו מסתכלים עליי וידעו שאני קשורה אליה ואל ניב.
עוד זכרון שיש לה זה שלא נתנו לה ללכת לבית קברות עד גיל 10 וזה מאוד הכעיס אותה. בב"יס הדר שם למדה, בכל שנה ביום הזכרון תמיד אמא וסבתא היו מדברות וכולם היו מסתכלים..
זה ענן שתמיד נמצא, חוסר שלא יודעת עליו סימן שאלה אחד גדול מה היה יכול להיות? עוד דוד? בני דודים? ופספוס- פעמים רבות סבתא בארוחות משפחתיות הייתה אומרת שמישהו חסר וכולנו ידענו למי היא התכוונה.

טלית בעיקר העריצה את סבא וסבתא על איך שהתמודדו עם השכול,
למדו לחיות לצידו ויחד עם זאת לא להתעלם ממנו והיום בתור אמא,
בשבילה המחשבה לאבד ילד היא הנוראית מכל, אי אפשר להכיל את זה,
לא אנושי.

בצבא הייתה קצינת קישור ורצתה להיות קצינת נפגעים, כשבאה לסבא
הוא אמר שבשום פנים ואופן לא- "יש דברים שלא עושים", למרות שסבא
היה מעורב בצבא לאחר נפילתו של ניב בכל דרך אפשרית.

היום מה שהכי קשה לדבריה אלו החברים שעדיין באים, בני למעלה מ-50 עם חיים, מתקדמים.

בנוסף, פערי הגילאים שעם השנים מצטמצמים. לטלית היה מוזר כשבתור קצינה, בטקס יום הזיכרון הצדיעה ליד הקבר של ניב-כשהיא כבר יותר מבוגרת ממנו... למרות זאת סבא וסבתא התרגשו מאוד.

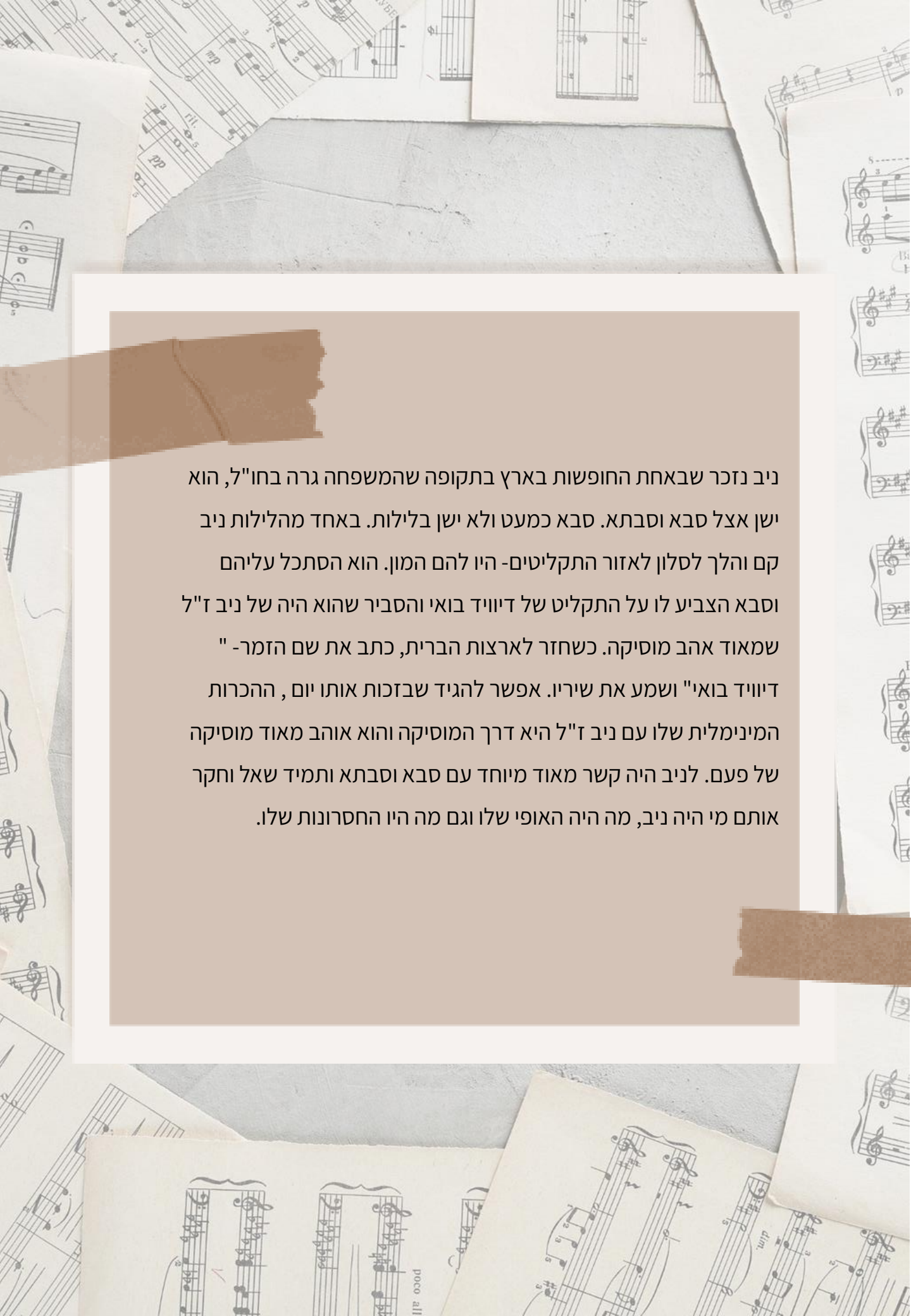
"היום אני יותר מבוגרת מהזמן שהוא לא פה".

ניב מספר:

כשניב לא רצה להתגייס, סבא לקח אותו הצידה וביקש אישית "תעשה את זה בשבילי".

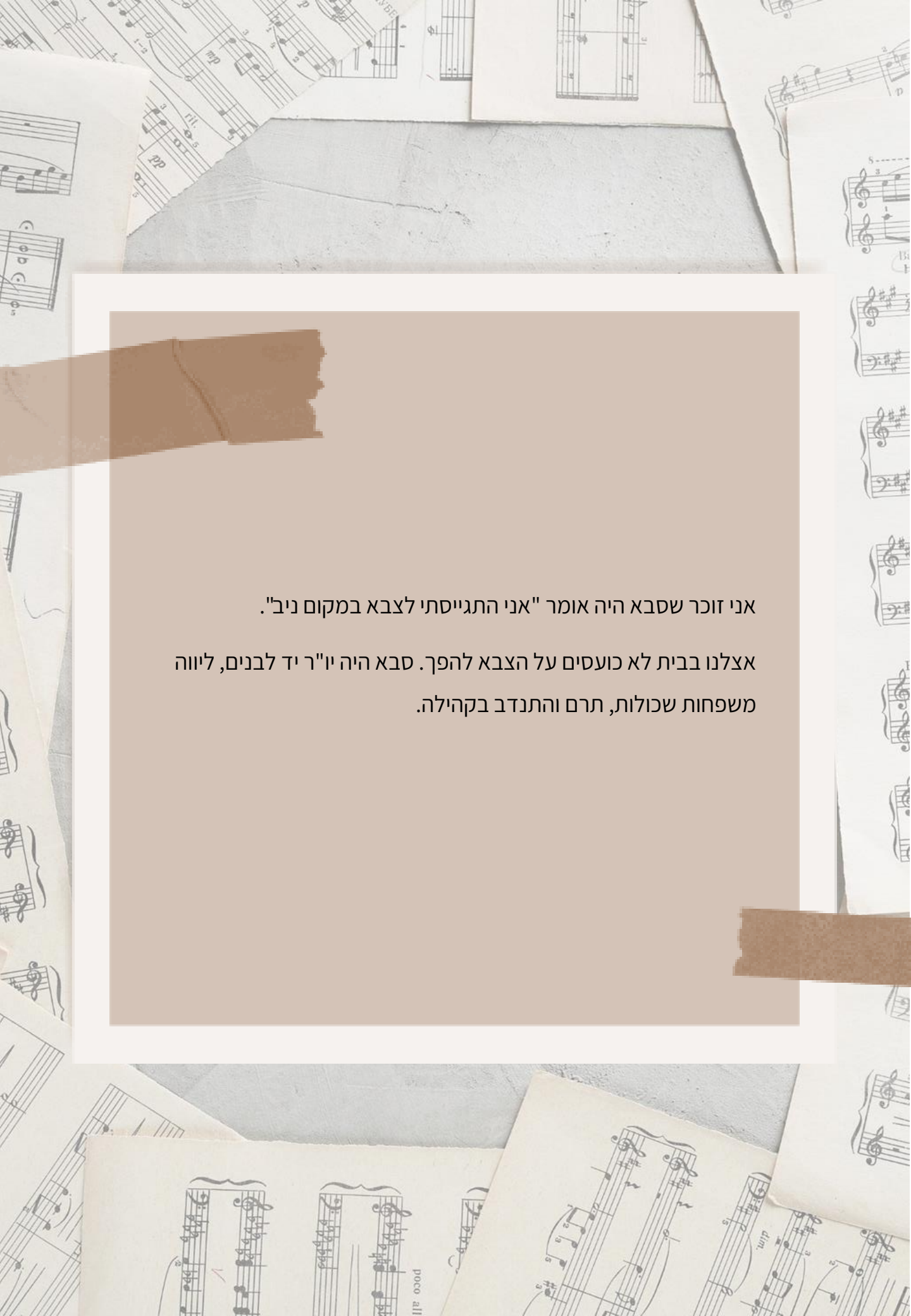
בטירונות באחד הימים בשיעור חינוך המפקדת פתחה ואמרה שידברו על ליל הגלשונים. כשהמפקדת התחילה לספר את הסיפור, ניב ביקש לעשות זאת בעצמו.

כשהבינה את הקשר בין ליל הגלשונים לניב הטירון המפקדת יצאה החוצה בכתה והצטערה.

The image features a background of several overlapping, aged musical score pages. The pages are cream-colored with black ink, showing various musical notations including treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings such as 'mp', 'pp', and 'dim.'. A large, light brown rectangular area is superimposed in the center, containing a block of Hebrew text. The text is written in a clear, black, sans-serif font. The overall aesthetic is that of a nostalgic or historical document related to music.

ניב נזכר שבאחת החופשות בארץ בתקופה שהמשפחה גרה בחו"ל, הוא
ישן אצל סבא וסבתא. סבא כמעט ולא ישן בלילות. באחד מהלילות ניב
קם והלך לסלון לאזור התקליטים- היו להם המון. הוא הסתכל עליהם
וסבא הצביע לו על התקליט של דיוויד בואי והסביר שהוא היה של ניב ז"ל
שמאוד אהב מוסיקה. כשחזר לארצות הברית, כתב את שם הזמר- "
דיוויד בואי" ושמע את שיריו. אפשר להגיד שבזכות אותו יום, ההכרות
המינימלית שלו עם ניב ז"ל היא דרך המוסיקה והוא אוהב מאוד מוסיקה
של פעם. לניב היה קשר מאוד מיוחד עם סבא וסבתא ותמיד שאל וחקר
אותם מי היה ניב, מה היה האופי שלו וגם מה היו החסרונות שלו.

אחד הדברים שהיו לניב חשובים כשלמד בחו"ל היה להתחבר ליום
הזיכרון גם כשאין צפירה. הוא פנה לקהילה היהודית כדי לחפש טקס
להשתתף בו. ניב השתתף כל השנים בטקס יום הזיכרון של השגרירות
הישראלית בפראג בקטעים שונים שהוא כתב. סבא וסבתא זכו
לקבל ממנו אחרי כל טקס כזה שיחת טלפון שריגשה אותם מאוד.

The image features a background of various vintage musical score pages, some with handwritten notes and markings like 'mp' and 'pp'. A large, textured brown paper overlay is positioned in the center, containing a Hebrew text block. The text is written in a simple, black font. The overall aesthetic is that of a nostalgic or artistic composition related to music.

אני זוכר שסבא היה אומר "אני התגייסתי לצבא במקום ניב".
אצלנו בבית לא כועסים על הצבא להפך. סבא היה יו"ר יד לבנים, ליווה
משפחות שכולות, תרם והתנדב בקהילה.

ניב, משמעות השם שלי:

לראות את השם שלך כתוב על מצבה זה מצב לא קל. לקח לניב הרבה מאוד זמן להשלים עם העובדה. "תמיד בתור ילד הינו צריכים להפריד יש "ניב של סבא וסבתא" ויש "ניב של..." באחת מהשיחות העמוקות שניב קיים עם סבתא (כמו פסיכולוג צמוד...) הוא שאל אותה- האם זה הפריע או כאב לה שקראו לו ניב. היא ענתה שכן, בהתחלה זה "מאוד צבט בלב" הוא שאל אותה מדוע והיא ענתה שהכאב היה ממש פיזי. "בשנים הראשונות אחרי שנולדת" סבתא אמרה לי, כל פעם כשקראו בשם ניב הייתי מחפשת את ניב שלי!" עם השנים הבינה ועשתה את ההפרדה ואף היא וסבא מאוד שמחו שהמשכיות לשם קיימת.

עונג מספרת:

עונג גדלה למציאות שכוללת שכול-חוויה אחרת לגדול בה. יומיים מאוד קשים בשנה, יום הזיכרון ויום האזכרה. לאמא קשה לחגוג את ערב יום העצמאות יום זיכרון זה בלי לראות את אמא, אבא היה לוקח אותה מיד אחרי הטקס בזמן הלימודים לסבא וסבתא, היא הייתה מגיעה לבית הקברות רק אחרי שנים. לעונג היה מאוד קשה להסתכל על התמונה של ניב ז"ל שהייתה מונחת על הכוננית וכל פעם חברים היו שואלים אותה, מי זה?

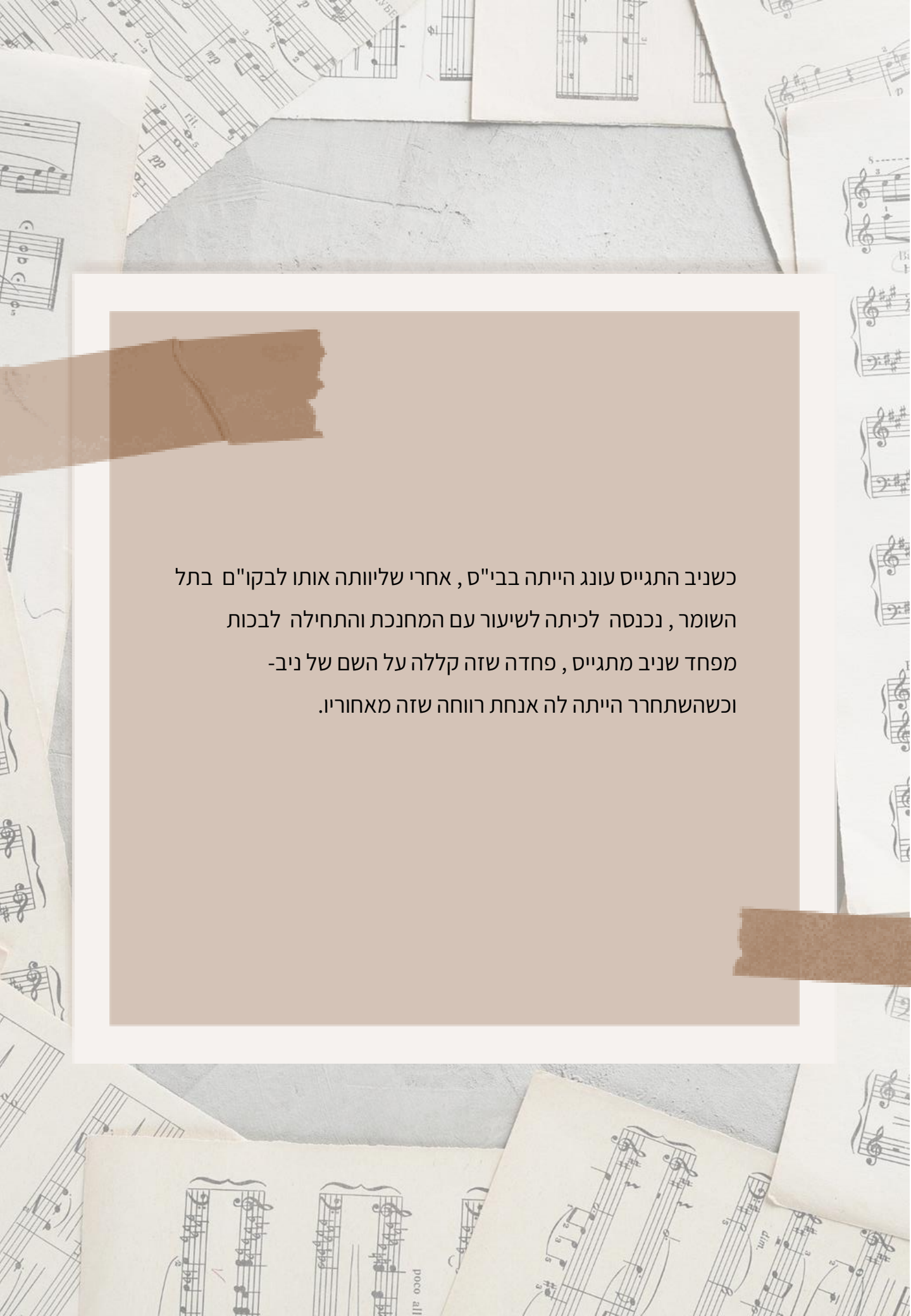
כשכל החברות היו הולכות לתיכון עם מדים- אצלה זה לא קרה כיוון שהלכה לבית עלמין.

היא גם מספרת כיצד זה נכח בחייה- עשתה המון עבודות על ליל הגלשונים, שסבא וסבתא לקחו אותה לטיול דרך הצבא לבסיס צבאי.

אחת המחשבות שמעסיקות אותה ביותר היא "מה היה קורה אם ניב לא היה נהרג"

היא שאלה את אמא- "אם אי פעם היית חושבת על שם אחר אם ניב היה נשאר בחיים?"

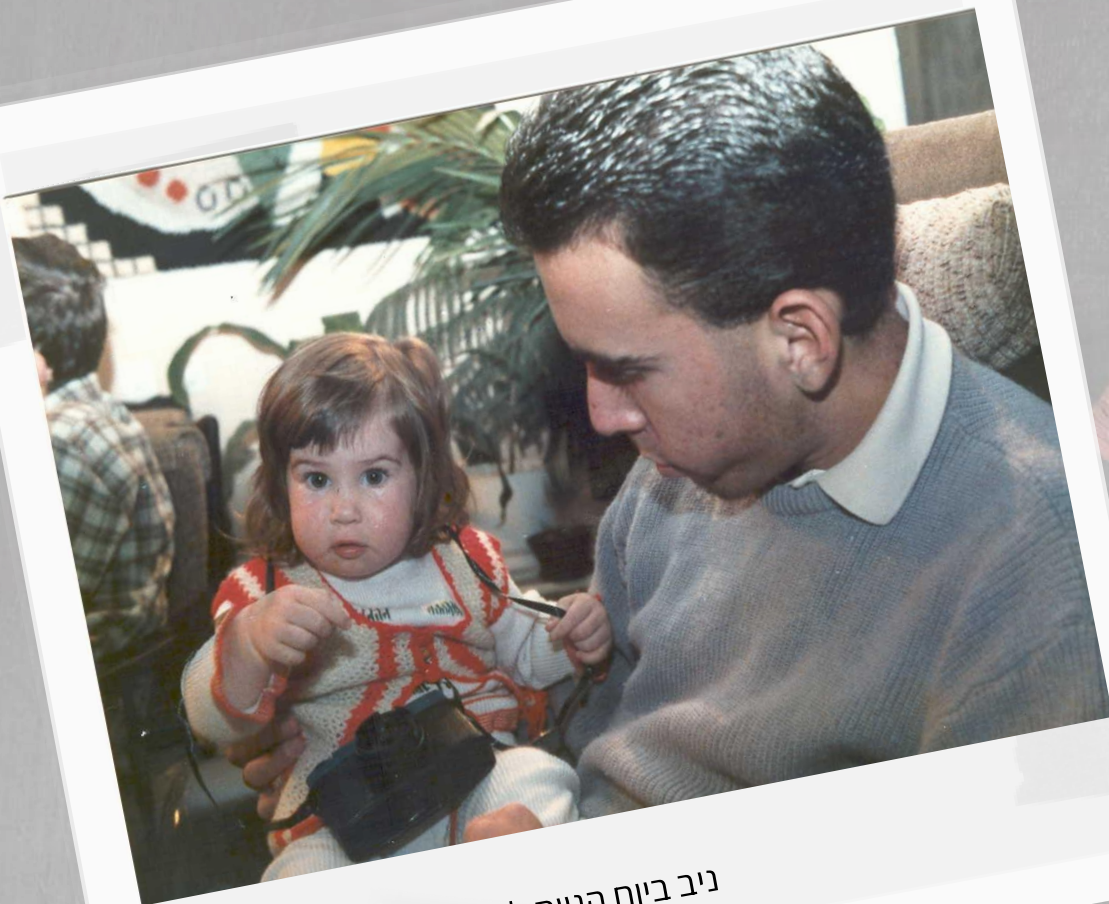
לאבי יש בן גפן שהוא בן גילה. כילדים היינו מדברים ומדמיינים יחד - "אם היה לנו דוד צעיר". אנחנו שרנו יחד את הקושיות בליל הסדר - אולי היו יכולים להיות ילדים קטנים יותר שהיו שרים במקום. כששאלה את סבא וסבתא אם הם לא כועסים על אותו ש.ג, הם ענו שלא ואף פגשו אותו, שלחו לו מכתב.

כשניב התגייס עונג הייתה בבי"ס, אחרי שליוותה אותו לבקו"ם בתל
השומר, נכנסה לכיתה לשיעור עם המחנכת והתחילה לבכות
מפחד שניב מתגייס, פחדה שזה קללה על השם של ניב-
וכשהשתחרר הייתה לה אנחת רווחה שזה מאחוריו.

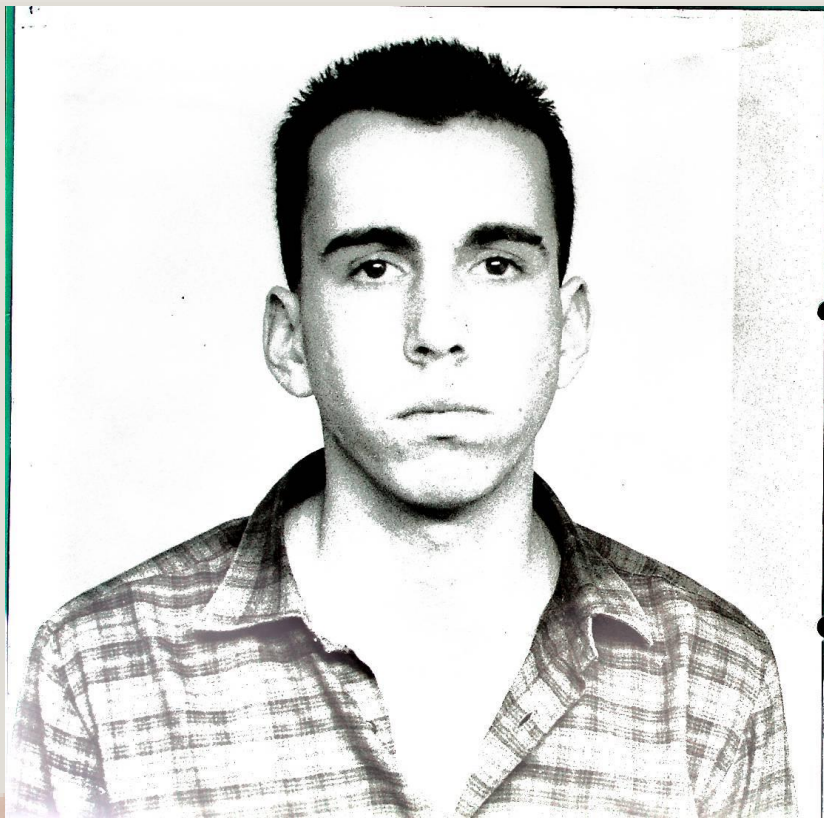
מחתונת של מיכל ורן

ניב ביום הגיוס לצבא

ניב בגיל

איך בנו נקמה

מאת אלי מייזליש

רינה ושמואל חזון הורו יוב חזון ו"ל שנפל בליל הגילשוניים, פנו לפני כחודש במכתב גלוי אל האבא של הש.ג., בעקבות התנהגותו המחפירה. בשיחה שהייתה לי עם ההורים של יוב ו"ל התגלמה בפני משפחה, שיש בה לא רק כבוד, אלא אצילות אמיתית.

רינה ושמואל חזון, בכינה המנוחה של יוב ו"ל

חשג, בכלאו" וכיוצא באלה. וכי מה חיפש המראיין אצל חזון נקמה? תשובתם והאווירה שהותירו בעקבות הראיין, הביא אותי אליהם ולשמע, את מה שבאמת החזונים יכולים להשיג: גבורה ועידוד. הייכות בין אביו של הש.ג. לבין אביו של יוב חזון ז"ל נפרש בפני הציבור כאילו זה עניין למחלוקת, כאילו ההצדקה להתנהגות - האבא של הש.ג. יש בה מסוריות כלשהי, המעשה הידוע של רבי חנינה ב"תרדיון (אחד מעשרת הרוגי המלכות) ששרב לבכות ולהספיד את בנו שנרצח בידו חבריו היהודים מפני שחשקו עליהם, וגם אמו ואחותו שרבו לדבר טובות על קברו, בא לתרות לנו כי אבא הוא אבא עד לגבול מסויים, ובו ששרה אל יצפה לגיבוי מלא של אביו.

שאלה: כאיש חינוך שעברו תחת ידך אלפי בנינוער שספגו ערכים וציונות, איך אתה מסביר התנהגות כזו - או אפילו תגובה של נדעה לאחר הצגת "סינדרום ירושלים": "ג'ון פון צ'ינד להראות את זה" (הייל יהודי יורה בתינוקות ערביה). תשובה: החלק המכריע של הנער חי לפי הנורמות שאנחנו מצפים מהם. הם יונקים את אותה האווירה שיש להם בבית.

בבית-הספר וברחוב - כמובן החיובי. לגבי האוכלוסייה שמעולת אחרת, אוכלוסייה של צעירים, ונראה לי שהם מסכנים שבחיה זו, שזו אותה קבוצה שמגיע להם אוינים סקבלים, כי מגיע להם.

שאלה: כלומר, תשובה: הבית אינו מסוגל לתת להם את אותם הערכים אותו חינוך ישראלי-יהודי שורשי, את אותה מורשת שיש בהרבה

בתיים. משום שגם הבית של ההורים שלהם עבר מטפורמות, במעבר מארץ הסולדת שלהם למדינת ישראל, וכאן החינוך שהיה צריך לתת לאותם הורים - החינוך הזה לא ניתן, וההורים שלהם חיים באיזה חלל, והילדים של אותה קבוצה זה דור שני. הם נמצאים במצב של יש מאין. הם חיים באיזה קיומיות כזאת שהבית שלהם לא יתן להם - לא החינוך שההורים קיבלו בחי"ל. ההורים לא נותנים להם את א"י, ואז צומח דור שמבית לא מקבל את מה שהוא יכול היה לקבל. מרחיב הוא לא מקבל בה"ס, באמת החינוך שלו, את המודע והלימודים שמשיך כאילו בבית הדברים מתנהלים כמו שצריך - או בה"ס רק משיך. שצריך - או בה"ס נותן את התוספת. הנער חי 24 שעות ביממה, כאשר מתוכם רק 4-5 שעות בבית-הספר, וביה"ס מניח כי את שאר ה-20 שעות הנער מתפקד יפה מאוד, והוא רק מוסיף לנער 4-5 שעות. אבל הנערים האלה חסר להם 18-20 שעות של אווירה וחינוך של אטמוספירה לימודית וערכית. זה לא קיים אז מאיפה הם יצמחו. נוצר איזה חסך, שתעריכים האלה מתנהגים כמו החינוך או חוסר החינוך שהם מקבלים.

רינה: אני מתייחסת לנוער בוגר וחושב. אחרת נמצאים במצב קשה. לא מזמן היינו בתצוגה "חבלי משיח" בקמארי, ואחרי ההצגה היינו בסדנא ויזאנו משם בהרשעה קשת, של חוסר מוצא, גם נוער, חושב ומרגיש. אני לא יכולה להגיד חד וחלק לעשות כך. או כך. נוער הוא בדרך כלל מהותי חסר נסיון התגובות שלו הרבה קיצוניות, והוא

בכורה ובכלכלה הישראלית, אולם, ביקור ושיחה עם משפחת חזון - מביאה אותו לפסוק התנח"א - שהיו שרוד הנהגת האופס - שרוד ודוד המלך ומלכות בית דוד וביט החשמונאי. והיום, בעצמאותנו המתחדשת, כאשר המון העם מחפש אצולה להיתלות בה, הוא דבק בסטיגמה שכלי התקשורת קבעו זה מזמן, כאילו "האצולה הישראלית" - היא קצות המשפחות השולטות בפוליטיקה.

של העם היהודי, נכס זה, שילווה את עם ישראל בגלויות, מצא לו את אחיזתו הטבעית בקשר שבין העם לארץ וכאן בא"י, רק אנשים כמו רינה ושמואל חזון מסוגלים לתת לנו את הכוח להמשיך. כל עוד לא ביקרתי בביתה של משפחת חזון, הייתי שבו, כמו רבים אחרים בקונספציה כאילו האצולה הישראלית היא קבוצת משפחות ותיקות ועשירות. עם ישראל שאיבד את האצולה

רינה ושמואל חזון, הוריו ניב חזון ז"ל, אחד מששת הרוגי הנח"ל מילול הגלשוניים - מטבאים כיום עצמה רוחנית מיוחדת במינה עמידתם האצילה נוכח התיסטריה שפקדה המונים, התגובה על פרשת המהלך והש.ג. מוכיחה כי קיים בארץ גזע ענק שאף אייב - פנימי או חיצוני - לא יכול לו. רבות נאמר כבר על גבורת הרוח

הייל - הם אלו שקיבלו חינוך יתפקד כאדם מבוגר, שהיה

27/11/87

החלום של סיון
אוסף יפה לכל אשה
עיצוב אופנה
★ ביגוד מיוחד ולאירועים
★ גם לפי הזמנה.
★ יצרני אופנת עזר יהודית.
החיה ומכירת פוד ישראלי 28 י"ז מל סאטנה
פשוטי - 27 רח 27 ורד

היום: סוככות
מעריב
יום ששי

יום 3, 27.11.87 ר' בכפר סדום, ליון מסי 12190, שנת 27, המחיר 1.10 ש"ח (כולל מע"מ), המחיר באילת 95 א"י, 168 עמוד: כל הזכויות שמורות ל"מעריב" © MAARIV 1987

האלוף יוסי פלד: היילי הבסיס שהותקף לא התנהגו על-פי אמות המידה שאנו מצפים בצה"ל

'הפאשלה בצפון: מכה לצה"ל'

זו הערכתם של קצינים בכירים ■ רב-אלוף דן שומרון: הש"ג לא הגיב נכון; הוא היה אמור להרוג את המחבל ליר השער ■ הרמטכ"ל ואלוף הפיקוד הבהיר: כ-20 דקות לפני שהגלשן נחת היתה לנו התרעה מוקדמת; הועברה אזהרה לישושים וליחידות ■ ארגון המחבלים הפרו-סורי "החזית העממית המפקדה הכללית" של אחמד ג'בריל: ליעד בקרית-שמונה שוגרו שלושה טייסים בשלושה גלשנים ■ שמיר: הארגונים הרצחניים לא יכלו לפעול בלי חסות סורית ■ פרס: נעשה את כל הדרוש כדי להעניש את האחראים לפינוע

היום יזאל מן המצע שיוסקו מסקנות בלתי יראיים.
על-פי דברי הרמטכ"ל ואלוף פיקוד הלב
המפץ במספר 4 11

החזית העממית המפקדה הכללית של אחמד ג'בריל: ליעד בקרית-שמונה שוגרו שלושה טייסים בשלושה גלשנים ■ שמיר: הארגונים הרצחניים לא יכלו לפעול בלי חסות סורית ■ פרס: נעשה את כל הדרוש כדי להעניש את האחראים לפינוע

החזית העממית המפקדה הכללית של אחמד ג'בריל: ליעד בקרית-שמונה שוגרו שלושה טייסים בשלושה גלשנים ■ שמיר: הארגונים הרצחניים לא יכלו לפעול בלי חסות סורית ■ פרס: נעשה את כל הדרוש כדי להעניש את האחראים לפינוע

חדר עיון וספריה

ע"ש **ניב חזון** הי"ד
שנפל בקרב בהגנה על גבול הצפון

י"ב אלול תשכ"ח 6.9.1968
ה' כסלו תשמ"ח 25.11.1987

יגעים מרחמה אינה מרד
אלא חסיד צדיק למנוח את הדרך לשלום
ניב

ליל הגילשונים

אור ליום חמישי, ה' בכסלו תשפ"ח,
25 בנובמבר 1987, חדר מחבל בשטח
לבנון באמצעות גילשון ונחת בסמוך
לפינחת המסוקים ב"פינחת גיבור".
המחבל התקדם לעבר פחנה צבאי
סבוך של חיילי הנח"ל, ובמהלך
תנועתו ירה לעבר רכב צבאי שעבר
בכביש, הרג קצין צה"ל ופצע חיילת.
לאחר שחדר לפחנה התפתחו במקום
חילופי ירי בהם נהרגו קצין וארבעה
חיילים בפלוגת הקשר של חטיבת
הנח"ל. תשעה חיילים נוספים נפצעו.
המחבל נהרג באש אחד החיילים.

"למה הלכת, ואתה פרח בן 19"

רב"ט ניב חזון, תושב פ"ת, שנהרג בהתקפת המחבל על מחנה
"גיבור" בקרית-שמונה, הובא למנוחות בטקס ממלכתי-צבאי.

דו"ח פתח תקווה

(תצלום: ירון רייכלר ברנה)

כרידה מהבן.

ביום א' השבוע הובא למנוחות בחלקה הצבאית של בית העלמין סגולה ניב חזון ז"ל, מקורבנו המיגוע בקריית שמונה בשבוע שעבר. רבים מתושבי פתח תקווה, בהם ראש העירייה, דב תבור השתתפו בהלוויית בן זקניהם של המחנכים רינה ושמאל חזון. על ניב, בן וחבר, ראה רשימה בע' 10

329206 N.D.
 6755 J.D.
 295 - Ruck

T. Theodor (Theatrum) 300mg x 2
 T. Breccalum 2.5mg x 2
 Ventolin - 1/3 - 1/3
 1/3 - 1/3

329206 N.D.
 6755 J.D.
 295 - Ruck

דבר התלמידות:

הגענו לביתה של משפחת חזון היקרה לשמוע את סיפורם והתקבלנו בברכה. נחשפנו לסיפור שובר הלב והקשה של ניב ז"ל. הפרויקט נגע בליבנו-שאלנו, התעניינו והמשפחה שיתפה פעולה בכל מה שיכלה. אנו מאוד מודות לכם, המשפחה ששיתפתם אותנו בסיפור האישי שלכם ובכך עזרתם לנו להכיר את האישיות המיוחדת של ניב ז"ל. שמחנו לקחת חלק בפרויקט ולהיחשף לסיפור המיוחד שלכם. השתדלנו להשקיע את מירב המאמצים בשביל לתת מעט נחמה במה שניתן. אנחנו מעריכות כל דבר קטן שעשיתם בשביל לעזור לנו בהכנת האלבום ושמחות שיצא לנו להכיר אתכם. מאחלות לכם שלא תדעו עוד צער, אוהבות מלא: אבלינה וסופיה

דבר הסטודנטית:

משפחת חזון היקרה!

אני חושבת על היום הראשון שבאתי אליכם, ישבנו יחד בסלון וסיפרתם לנו על ניב. כמה מיוחד היה החריצות האופיינית לו, אהבת האדם. אני רוצה להגיד לכם שמהכרות הקצרה שלי אתכם, יש לכם כח מיוחד כמשפחה והבחירה בחיים והאחדות הייחודית לכם מעוררים בי השראה. זכיתי ללוות פרויקט משמעותי, שבו הדור הצעיר לומד מי אלו המלאכים ששומרים עליו ובניהם היה ניב ז"ל. תודה שפתחתם את הלב בפנינו, על הכנות, השיתוף ורוחב הלב. ולך מיכל יקרה, תודה שדאגת שהפרויקט יצא בצורה הטובה ביותר ועשית זאת תמיד בשמחה. אין תרופה לשכול, אך יש אמונה ותקווה לחיים וכשסיפרתם על ניב ז"ל הורגשה תקוותכם בליבנו. בתקווה שתשמעו בשורות טובות ותחנכו את הדור הצעיר בדרך המיוחדת של ניב ז"ל. אוהבת ומעריכה, רני.